

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים ר"ן סח.

עין משפט
נר מצוה

ה א מי' פי"א מהל'
נדרים הלכה י סמג
לאוין רמב טוש"ע י"ד
סימן רלד סעיף יא:

תוספות

בן איש לאשתו בין אב
להתן אבא וכו'. ודע
היה נדבאם אחת משני
קדמיה דשמי שריות עליה
אב ואישה אחת
למפיקר וזמנה נבואה מן
מפיקר אלהי ובעלה ותתן
שטיקין עליו מדאכלה כתיב
בית אבא דרדק קדמיה
שטוי מפיקר קדמיה והא
כתיב ויפיקר קדמיה
שטע מית דנעושו חסות
ותא דב' ר' ישמעאל
היו תהיה למה לי נרא'
לפרע למה מנפא דרדק
קד' כתי אבא דרדק
למיקר דמפיקר קדמיה
למה לי פריח ממוסרין דרדק
למה לי כי מו' אל סמס
הכחז דעט שפיר איה
ובעל זריקין להפס שריות
מקבל דרין אלהי לאשמו:
ר'בא. דרדק לקמן את
הבעל מתקורב לדרס אה
ומן האבא ויפיקר דרס
ואם תמארי ויפיקר אלהי
למה דרס מהיה אלה דרסא
לדעיל שבעל מפרס מן
האבא ויפיקר אלהי מפרס
דרס מצי לתמאס היי וכתב
הרמב"ם שמי אלהי
היה מתקורב שרות אלהי
ורבא. דרדק ביה מלמיה
למה לי דר' ישמעאל
למה לי לומר שבעל מפרס
דבריש שביט לגיה וכן
כין אב לכתו לומר שפיר
היה דבריש שביט אלה
כחו דרס' דלפילי מוס
דבר כי שטוי מפרס סמ
למה שרוא מפיקר קמיל'
דבריש שביט לזין מתי
דוקא (ז) דבריש שביט
ר'בא. ויפיקר אלהי. דרס
דמפיקר בלא אב מצי וזי
היה שפיר מנפא אלה
הדר גשאר על עומדו
כאשר כחמלה מן מיקלס
אלהי שפירמו מקלס על
הדר מתגרס כולו וה"ה
דתי' למעבי מתי
היה מצי וזי מיקלס קלס
שפירמו כשפיר בלא
ענל: ר'בא מבייה אלה
לומר ויפיקר מצייה ענל
הדרה מצייה שפירמו
היה תאלס מצי איהם א'
תארת מצי גיז לקיף דתי'
היה מתקומע עומד ועשר
האסור על העתיד ויפיקר
בבל וזי מיקלס קלס
אסור בענל דתגרעל על
הדר ואין אלא אסור
ענמלה: איתרי אמרס
הבעל בתרופא דרשות
האכל בנן שלא שריות
בעל ואו שטע והדר. דכין
דבעל אל קיף להי וזי
דקמה און יתול להפיקר

דבי רבי ישמעאל סאג בין איז לאסאן בין אז לבסוף מכלל נענערה
המאורסה אביה ונעלה מפירן נדרים. דעמאטע ליה דנענערה
המאורסה איירי מדמאט צעהאל קרא בנענערה בית אביה ומדמאט
אז לבסוף בדיי איז משמע דאז ונעל מפירן נדרים: ולסוף עדי ר' ^א
ישמעאל אלס אז סיו הדיק מענע מאי עדי ליה

וַיְבִין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ בֵּין
 הַמְּאֹרֶסֶה שְׂאֵבִיהָ
 תֵּנָא דְּבִי ר' יִשְׁמְעֵאל
 מֵאִי עֵבִיד לִיה מוֹקִים
 הָאִי דִתְנִי דְּבִי רַבִּי
 יְהִי מִיבְעֵי לִיה לֹמֵר
 שְׂבִינו לְבִינָה אִיבֵיא
 אוּ מְקַלֵּישׁ קְלִישׁ
 כְּגֹן דְּנִדְרָה מִתְרִין
 לָהּ וּאִכְלַתְנוּן אִי אִמְרִי
 מְרִינָן מְקַלֵּישׁ קְלִישׁ
 אִי תָא שְׁמַע ^(א) אִימַתִּי
 קְנָה רִשׁוּת לְאֵב בִּזְמוֹן
 קֹדֶם שִׁימוּת אוּ
 מַעַ וְהִפְר וּמַת בּו בְּיוֹם
 לְנִתְרוּקְנָה רִשׁוּת לְאֵב
 אֶרְל

וְדָרִישׁ מִיֵּינָה תַנָּה דְּזִי רַבִּי יִשְׁמַעֲלֵל דְּרֵשָׁא דִּילֵינָה מֵאִי עֵבִיד לֵיהּ:
לומר שהעצל מופר דברים שצונו לצינה. וְדָרִי עֵינֵי נֶפֶשׁ בְּהִידֵּא
 כְּחֵצִי (ומבשר לן) כל נדר וכל שצועת איסור לענות נפש וצוין איש לאשמו
 חֵיטְטִירֵיכָא לְדַבְרִים שְׂצִינוּ לְצִינָה וּלְקַמֵּן בְּאִדָּךְ פִּירְקִין (דף פא): מִפְּרַשׁ
 מֵאִי נִיהוּ וְקֵסְאֵי לֵיהּ לַתְנָה דְּזִי ר' יִשְׁמַעֲלֵל דְּבָרִים שְׂצִינוּ לְצִינָה מִנָּה
 וְהָאִפְסָר דְּתַרְתִּי יִלָּךְ מִיֵּינֵהוּ. וְכִי הֵיכִי דְּבַעַל אִינוּ מִיפֵּר בְּנִדְרֵי אֲשֵׁמוּ
 אֲלֵהּ וְדָרִישׁ שִׁשׁ בְּהֵי עֵינֵי וּדְבָרִים שְׂצִינוּ לְצִינָה הֵי נִמְי אִז אִינוּ
 מִיפֵּר בְּנִדְרֵי בְּתוּ אֲלֵה אֵלּוּ בְּלָבָד. וְהֵכִי אִיתָא בְּסַפְרֵי [מנחות] אִין לִי אֲלֵה בְּעַל
 שְׂאִין מִיפֵּר אֲלֵה נִדְרִים שְׂצִינוּ לְצִינָה וְנִדְרִים שִׁשׁ בְּהֵן עֵינֵי נֶפֶשׁ הָאֵב
 מִנִּין הֵרִי אַתָּה דן וכו' לֹא זְכִיתִי לְדוֹן תַּלְמוּד לומר אֵלֶּה הַחוּקִים
 וְכו' צִין אִישׁ לְאִשְׁמוּ צִין אִז לְבָחוּ עַל כְּרַחֲמֵי אַתָּה מִקִּישׁ אַתָּה הָאֵב
 לְבַעַל מַה הִבְעַל אִין מִיפֵּר אֲלֵה דְבָרִים שְׂצִינוּ לְצִינָה וְנִדְרִים שִׁשׁ בְּהֵם
 עֵינֵי נֶפֶשׁ וכו'. וְגִרְסִין נִמִּי בִּירוּשְׁלַמִּי [פס"ה ה"א] כֹּל נִדָּר וְכֹל שְׂצוּעַת אִיסָר
 לַעֲנוֹת נֶפֶשׁ אִישָׁה יִקְיִמֶנּוּ וְאִישָׁה יִפְרִינּוּ אִין לִי אֲלֵה נִדְרִים שִׁשׁ בְּהֵם
 עֵינֵי נֶפֶשׁ דְּבָרִים שְׂצִינוּ לְצִינָה מִנִּין צִין אִישׁ לְאִשְׁמוּ עַד דְּדוֹן
 בְּבַעַל בָּשָׂר מִנִּין מַה הִבְעַל אִינוּ מִיפֵּר אֲלֵה נִדְרִים שִׁשׁ בְּהֵם עֵינֵי
 נֶפֶשׁ וְדְבָרִים שְׂצִינוּ לְצִינָה אִף הָאֵב אִינוּ מִיפֵּר אֲלֵה נִדְרִים שִׁשׁ בְּהֵם

[illegible]

האב אחר מות הבעל אבל אם שמע וקיים בעל או שמע ושתק ומת ביום של אחריו ל

בין איש לאשתו בין אב לבתו. (א) ואיש דמטיבי צהאי קרא לא זריכי
כבר נאמר למעלה אלא מכאן לנערה
איש מפירין גזריה דאיש מיפר חלקו
וצינ אב וצין אשה מאורסה כ' דצין אב וצין
אשה חלקו צמו: (ג) **דאידך דרבה:** דלמר לקמן (דף ע.
ו.)

מקיש קודם הויה שניה כו': ודברים
שבינו לנינה. כגון שלא אשמש מטתי
ושלא אכחול ושלא אתקטש: מינו גיזו.
ומה שהוא מיפר קוץ החזי של נדר
ועוקרו לגמרי וחלקו אחר כדקאי קאי
ועד דלתי אז ומיפר לאתו חלק: אז
מקילש קליש. והפרתו פטטה כולו
ונדר וקלש ליה צמעת והנדר קל ממנה
שהיה עד עכשיו: כגון שנדרש צני
וימים. שלא תאכלם ושמע ארום והיפר
לגלה חלקו ואכלתו לזמים: אי אמרס
מינו גיזו. דכי שמע ארום ומיפר
תתקן הוי נדר מופר דהויא כלאוי חלקו
בצמאנע לזמים: לקיף. הא איתתא
דאכלתו לזמים משום לאו דלא יחל
דכי אכלה להנך תרי ימים חד הוה
מומחר דהפרת הארום דמינו גיזו
לגלגלדרה ואידך אסור משום חלק האין
דמומא דלכלה ית שלם בצאיס: ואי
אמרס מיקלש קליש. דאינו חותך

לָשׁוֹנִים אֵלֶּה לִמְעַט מִיָּקָל לֵה דַלָּה הוּא הַנֶּדֶר חֲמוּר כְּדֹהוּ עַד הַשָּׂמַיִם הֵאָּ (א) כִּי אֲכָלָה הִנֵּהוּ תָרִי וְיָמִי כִּיּוֹן שֶׁהִנֵּדֶר נִקְלָשׁ וּמִיָּקָל לִיָּה אִסְרוֹרָה צִעְלָמָה הוּא לְעִבְדָּהּ וְלֹא לְקִיָּה דִּהְדֵּדֶר אִינוּ גְמוּר: **אִימָתִי אֲחִמְרוּ כו'.** בִּנְעֵרָה קָא נִקְטַ לֵה מַתְנִיתִין: **מַה בְּעָעַל.** כִּשְׁהוּא אֲרוּס: **נִפְרוּקָנָה רְשׁוּת לֹאֵב.** כֹּאֲדָם שְׁמִירָן יוֹן מַכְלִי אֶל כְּלִי כְלוּמָר שִׁינָא כֹל הָרְשׁוּת מִן הַבְּעַל וְצֵל לְרִשׁוּת הָאֵב: **בְּזִמָּן שָׁנָא אֲשַׁמְעָ בְּעַל.** שִׁינָא נִדְרָה קוֹדֵם שִׁמּוּת דְּבִיּוֹם שְׁמַעוּ בְּעִינִן וְלִכְתֹּ: **אֵלָּא שְׁמַעַת וּפְפֵר חֲלָקוֹן בִּזְיוּם.** שְׁמַעַת וּפְפִילוּ שְׁמַעַת וּשְׁמַת שָׁנָא הִפֵּר וְלֹא קִיָּים וְלֹא הַסְפִּיק לְהִרְאוֹת דַּעְתּוֹ עַד שְׁמַת בִּזְיוּם דִּהוּאִיל וְאֲכַתִּי אִיכָב שְׁהוּת בְּזִיּוֹם דְּלִי הוּא בְּעַל (א) מָצִי מִיפֵּר אִיכָב לְמִימֵר דְּמִיתָה גְרַמָּה לוֹ דְּלִמְלֵאמָּה אִי הוּא קִיָּים אֲכַתִּי הוּא מִיפֵּר לֵה מִיָּקָמִי לְעִיבְדָּר יוֹמָא וּמוֹת בִּזְיוּם קָאִי אֲשַׁמְעָ וּשְׁמַת: **וּזוּ הִיא שְׁשִׁינוּ.** עַל כֹּל הֵי קָאִי: **מַה בְּעָעַל נִפְרוּקָנָה רְשׁוּת לֹאֵב.** וְהָאֵב עֲזָמוּ מִיפֵּר כּוּלּוֹ בְּזִמָּן שָׁנָא הִיפֵּר הַבְּעַל וְכֵן בְּזִמָּן שֶׁהִפֵּר הַבְּעַל חֲזוּר הָאֵב וּמִיפֵּר אֶת חֲלָקוֹ כְּדַתְּנָן עֲלֵה בְּמַתְנִיתִין [ע.] בִּזְיוּם יִפֵּה כַּח הָאֵב מַכַּח הַבְּעַל שֶׁהָאֵב מִיפֵּר בְּלֹא שׁוּתָפוֹת אֲבָל הַבְּעַל אִינוּ מִיפֵּר אֲבָלִי הָאֵב:

ענינו נפש ודברים שציוו לבניה. זה שלא כדברי הר"ם צמ"ל שכתב
כלומר ארום שאינו מיפר חלא בשותפותיה דאז כשמיפר חלקו מיגו
בשותחה ולא אקלים ליה כלל או מקלש קלים ללא נייחא נחתך חיי ה
מקלש הוא דקלים ליה כוליה נדר. ודקא מיציעא ליה בארוס ה"ה
ידנדה מסרין ויסיס. ידעין ואכלתנן לתרווייהו: אי אמרס מיגו גיין
ולקיה עליה מדרא כיון ללא ידעין הי מינייהו קאי בשותריה לא לקיי
לחיי כוליה מדרא וליכא אלא שאקורס בעלמא. ומקשו הכא נמי הי תריין י
שהוא בקונמות לוקה י"ל משום דאיכא התם ממו דס"ל דלפי בקונמו
שצוה נקט לה *דכלל נדר שצוה כדאמרין לעיל [טז] נדר גדול נדר
הכא לוקה בקרבן קאמר לענין מעילה דלכ"ע *ליכא קרבן בשפות מכי
י"ל: הא שמע אימתי אמרו מה בעצל נטרקנה רשום לאז צומן ש
ציוס. הא דקתי ומת צו ציוס אשמע ושחק קאי דדוקא צו ציוס דאי
קיימייה בעל דכיון שלא הפר גלי אדעתיה דמינח נישא ליה הלכך אין
יכול להפר דאע"ג דמכי מיית ליה בעל בטלה הפרתו והאז נריך לה
גבי בעל בהקמה אע"פ שנתבטלה הפרתו דהא מ"מ גלי אדעתיה דלא

לעיל למדכיב בנשואה בית אישה דאין היבע מויר בקדומין ובסך קרא דבין איך לשמוח נא
ופומיה דאז מכלל דבעי מויר לתוהים ולכן אינו מויר בקדומין; ויהנה רבי שמשאל
עבד ליה. מבין איש לשמוח שמעני' דבעי ואז מספירין איך בקדומין מדלג מיטעם האל קודם
וי דואס שטענדיג לערניטען וואס דאס שטייט אן; ומדעיסט שנין שטענדיג דנמוקס ר
אזאל אל ארצות מדינתו מהאי קרא איך דערס שצני' לביטא אפילו איין דאס עני' עני' עני' ר
הספרות ותי' הדיד נאמר באספור: איין קליש. ומסיר תני' האספור מכל הדיד וואו
ולוקה על אפלימו: א"מ באספור קליש. מין שנקלט וואסער שמקלג ומקלות ודאך ר
תרובקה שרות אבא. מן אלס שמקלג שקות וואס לתצירי כל על

(א) לקמן ע. איתא דרבה ורבה וגירסת הילקוט רבא,
(ב) נזיר יט. כא: לקמן עא:;
(ג) [תוספ' פ"ו] לקמן ע. עב. עא:;
(ד) [לקמן ע.] ה' ז"ל או דברים,

תורה אור השלם

1. אֱלֹהֵי הַחֲקִים אֲשֶׁר
עָזָה יי אֶת מֹשֶׁה בֵּין אִישׁ
לְאִשְׁתּוֹ בֵּין אָב לְבָתוֹ
בְּנִעְרֶיהָ בֵּית אֲבִיהָ:
במדבר ל יז

הגהות הב"ח

(ה) נִמְ/ וְאֵם הָיוּ: (ב) שָׁם
 קִרְסָם שִׁמּוֹת וְאֵם שָׁמַע
 וְהָפָּר וְשָׁמַע וְשָׁמַע
 וּמִתּוֹ בַּיּוֹם בָּלַל וְיִצְחָק
 הָיוּ לִקְנָם מַהֲלֵךְ דָּשׁ ע"כ
 (ד) הָיוּ בְּפִיטוֹת: (א) שָׁם
 דִּבֶּה יָצָא בֵּין אִשׁ וְכִי לִנְתּוֹ
 אִישׁ וְאֵם לִדְמִי בִּהָא
 קִרְסָא וְכִי אִשׁ לִאֲמָתוֹ
 לְבָתוֹ הָיוּ כִּבְרִי נִמְלִי:
 (ו) דִּבֶּה לִּיאֲדִיר לְדִבֶּה
 וְכִי קִרְסָמִי הָיוּ עֲשִׂי:
 (א) דִּבֶּה וְאֵם אֲמָרַת וְכִי
 אֲחִיתָאֵת וְכִי אֲמָלַת וְכִי
 הִדְרָה אִשׁ חֲמוּרִי הָסִד:
 (ו) דִּבֶּה וְשָׁמַע וְכִי
 הָיוּ עֲלֵי קִיָּים מְלִי מִפְּרִי:

גליון הש"ס

בְּהַרְגֵּן דְּרִי' וְאִי אִמְרַת
וְכוּ' דִּבְכַּלל נִדְר שְׁבוּעָה.
עֵינן לִקְמֵן דָּף פ ע"ג:
בא"ד לִיכָא קֶרְבֵּן בַּפְּחוֹת
מִבְשִׁיעִיור. ק"ל הֵא לַעֲמִין
קֶרְבֵּן שִׁיעוּרו בִּפְרוּעָה כְּדִין
מַעֲלִיָּה כְּדִלְתָא חֲסִידִים בְּשִׁנְעוּת
דָּף כב ע"א וְלֹא מִלֵּא כֻּלָּ
כְּסִיט וְל' ע:

מוסף רש"י

בעל מיתר גייד ברו'.
בעי צבעל והוא הדין
לאב, והאי דבעי צבעל חד
מנייהו נקט (דאמ"ה בשמו).
אימתי אמרו. נתורקנה
רשות והאז יכול להפר אחר
שמת הצבעל, חלקו וחלק
הצבעל גם כן, אם לא הפר
לה הצבעל, אבל אם הפר לה
הצבעל וזמת, צדפתה האז
חלקו סגי (שם).

פירוש הרא"ש

בין איש לאשתו בין אב
לבתו. משמע דנאשה אחת
אחרי שרשות האב והנצל
שולטין עליה ובין שניהם
מפירין אבל כל חד לחודיה
לא דמשמע שהיא בין
שניהם והם שותפים בה
ומיהו מצי לאקשוי איהא
בנשואה גמי מפירין אביה